

Mariaus Katiliškio bibliotekos konkursui

Akvilina Morkūnaitė

Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 1c klasės mokinė

Dvi pasakos

Užburtasis miškas

Seniai seniai, kai pasaulį valdė vienas karalius, gyveno toksai jo tarnas, vardu Albertas. Nedaug tegaudavo jis pinigų. Jam ir nereikėjo jų: mat jis brangino jausmus, žmogaus vidų, o ne pinigus.

Kartą, karaliaus netikėtai pasiūstas, ėjo į mišką medžioti. Ginklu naudotis nemokėjo, o ir ką nors nušauti nebūtų išdrįšęs. Beeidamas per Užburtąjį mišką, kur klesti magija, burtai ir stebuklai, Albertas pakliuvo į spąstus – didelę, gilią duobę. Žinoma, tai ne medžiotojai ją iškasė, tai miškas ją įkišo toje vietoje. Buvo sakoma, kad ką jau Užburtasis miškas išsirenka, tas turi įveikti visą galybę spąstų, pinklių, bet miškas ne bet ką išsirenka. Išrinktasis gali tapti šio miško valdovu ir valdyti jį amžinai. Visi ligi vieno žinojo tai ir daug kas norėjo tapti miško valdovu. Vien dėl to daugelis taip troško patekti į šį mišką ir tapti išrinktuojū.

Vakarėjant karalius pasigedo savo tarno, o šis gulėjo duobėje. Atsibudęs atsistojo. Apsidairė. Mato – trys tuneliai, o šalia jų padėtos trys skrynios. Ėmė atidarinėti jas: iš vienos pasipylė auksas, iš kitos – grožis, o iš trečios – nieko, tebuvo vienas senas, surūdijęs raktas. Albertą sudomino tik ši, trečioji, skrynia. Pasiėmęs raktą, jis nužygiavo tuneliu gilyn. Ėjo tris valandas, tačiau nieko nepriėjo. Atsibodo eiti ir nutarė grįžti atgal, tačiau ne taip paprasta buvo, kaip jam atrodė, nes atgal ėjo dar ilgiau negu į priekį! Galiausiai atsisėdo ir pradėjo galvoti, kad būtų buvę geriau paimti auksą ar grožį – gal tada netektų jam čia klaidžioti... Bet Albertas, pats tokias mintis nuvijęs į šoną, pasiryžo eiti nors ir trejus metus, bet vis tiek prieiti tunelio galą.

Galiausiai, iš tiesų beveik po trejų metų, jis priėjo tą galą. Ten buvo trejos durys, vienos iš jų – auksinės. Pradėjo tarnas visas rakinti tuo raktu, tačiau atsirakino tik vienos. Įėjo pro jas, o ten ant stalo dar trys raktai – auksinis, sidabrinis ir iš paties pigiausio metalo. Ilgai galvojęs, jis vis dėlto pasiėmė auksu nulietą raktą ir juo pabandė atrakinti taip pat auksu nulietas duris. Jos prasivėrė, o priešais save Albertas pamatė stovint tris sostus: auksinį, sidabrinį ir akmeninį. Po tokios kelionės buvo labai pavargęs, todėl norėjo atsisėsti ant vieno iš jų, tik nežinojo, kurią pasirinkti. Tarnas buvo pasiilgęs saulės, šilumos, tad atsisėdo ant auksinio sosto ir tasai pradėjo švytėti.

Taigi – skrynia, kurią pasirinko Albertas, Užburtajam miškui parodė, jog jis būtų išmintingas valdovas. Eidamas tuneliu, Albertas užsibrėžė tikslą, jog eis nors ir trejus metus, vadinasi, jis lengvai nepasiduodantis, o štai pasirinkdamas auksinį sostą, Albertas auksą palaikė saule, šviesa ir šiluma, kurios jam trūko, ir tai bylojo apie tyrą jo širdį.

Po karalystę greitai pasklido žinia, kad Užburtasis miškas išsirinko valdovą Albertą, viso pasaulio karaliaus tarną. Albertas buvo geras ir teisingas valdovas. Jis rūpinosi visais ir atsirasdavo vis naujų žmonių, norinčių tapti Užburtojo miško karalystės gyventojais. Labai greitai ši karalystė apėmė visą pasaulį ir beliko žemėje tik ji viena – Užburtojo miško karalystė, o tos anksčiau buvusios karalystės valdovas, gobšus ir neteisingas, pats tapo tarnu.

Visur gerai, bet namuose geriausia

Kartą, tik vieną kartą buvo tokia diena kaip tąsyk. Šypsojosi saulutė, čiulbėjo paukšteliai, visa gamta žaliavo ir žydėjo. Ši vasaros diena buvo tobula tiek žmonėms, tiek gyvūnams, tiek augalams, tik kažkodėl vienas ažuolas, vyriausias sodybos gyventojas, matęs daugiausiai žiemų, stovėjo susimąstęs. Galvojo apie tai, kiek daug metų čia yra pragyvenęs ir tiek mažai žino apie pasaulį. Paklaustas, ko toks susikrimtęs pastarasis yra, išdėstė viską ir visa gamta pradėjo šnekėtis apie tai, kol patsai ažuolas tarė:

– Išsiųsiu savo patį žaliausią ir sveikiausią lapą į kelionę aplink pasaulį. Grįžęs jis mums turės viską papasakoti, ką matęs, ką girdėjęs.

Šitai pasakęs ir išsirinkęs patį geriausią savo lapą, įsakė vėjui papūsti stipriau ir lydėti keliauninką. Visi laukė, kol papūs vėjas, tačiau buvo ramu, dar ramiau negu prieš tai. Ir štai visi sužiuro, nes pamatė tolumoj atlekiantį didelį ir galingą vėją. Šiaurys buvo toks šaltas, kad vasaros diena, dėl tų trokštamų žinių apie pasaulį, tapo vėsi. Gyvūnų ir augalų nuotaika paniuro. Vėjas papūtė dar stipriau, kad nuplėštų nuo medžio šakos išrinktajį lapą. Taip prasidėjo ilgos kelionės pradžia.

Vėjas nešiojo lapą tai aukštyn, tai žemyn. Keliauninkas stengėsi pamatyti bei išgirsti kuo daugiau, o tuo tarpu šiaurys susilaukdavo daug piktų žodžių dėl atneštos vėsumos. Abu jie perskrido didelį vandenyną ir pagaliau sustojo pailsėti. Lapas atsigulė ant žemės... Saulutė kaitriai švietė. Po kiek laiko pasidarė labai karšta ir, nebegalėdamas iškęsti, paklausė tenykštės gamtos:

– Kaip jūs ištvėriat tokį karštį?

– Mes čia retai gauname gaivaus lietaus, klimatas čia yra labai karštas, bet mes prisitaikę. Mums čia gerai, nes čia mes gimėme ir užaugome, – sakė gamta.

Lapas kartu su šiauriu nulėkė tolyn. Jiems vėl teko skristi per dideles jūras, vandenynus. Matė daug, daug girdėjo, patyrė dar daugiau – netikėtai jūroje užklupo audra. Toji keliauninkus blaškė tai į kairę, tai į dešinę, kol atnešė iki sausumos, kurioje siūbavo vien medžiai milžinai, pasiimdami visą saulės meilę, o šalia jų, amžinoje tamsoje, glaudėsi krūmokšniai. Lapas, išsigandęs tamsumos, paklausė gamtos, kaip ji gali čia be saulės gyventi, o ši jam atsakė, kad čia jų namai, čia jiems patinka, jie prisitaikė gyventi tokiomis sąlygomis ir nuolat kovoti dėl saulės spindulių.

Ir štai beliko tik vienas kraštas – kur amžinai šalta, kur augalų nėra, tik kur ne kur gyvūnas praeina. Lapas vieno tokio ir paklausė:

– Sakyk, šio krašto gyventojau, ar tu niekada neužsimanai nuvykti ten, kur šilčiau, kur apstu maisto, kur daugiau gyvūnų, augalų?

– Gal ir atrodo, kad čia labai prasta aplinka, labai sunku gyventi, tačiau juk būtent čia gyveno mano protėviai, – atsakė gyvūnas.

Ažuolo lapo paprašytas, vėjas parskraidino jį atgal namo. O ten jau buvo prasidėjęs ruduo, ažuolas buvo beprarandęs viltį kada nors vėl išvysti lapą. Medžiai visi sukľuso, gyvūnai pakėlė galvas ir ištempė ausis – išgirdo, kad kažkas labai greitai atlekia, o netrukus ir išvydo vėją šiaurį su... lapu. Visi ėmė džiūgauti ir nekantriai laukti pasakojimo, koks tas pasaulis.

Lapas, grįžęs į savo vietą ažuole, pradėjo pasakoti, kad aplankė tris labai skirtingas vietas. Pirmojoje buvo labai karšta, antrojoje – neaprėpiamos džiunglės, todėl tamsu, trečiojoje – šalta, tačiau visų šių vietų gyventojai yra laimingi, nes ten – jų gimtinė. Kad ir kokia ji bebūtų – namuose geriausia!